Gunhild Agnér Sigbo

En intervju av Sofia Lindgren

3 april 2008

Intervju 56

Från matematikmaskin till IT

Denna intervju har genomförts inom ramen för projektet Från matematikmaskin till IT som är ett samarbete mellan Avdelningen för teknik- och vetenskapshistoria vid KTH, Dataföreningen i Sverige och Tekniska museet finansierat av Riksbankens Jubileumsfond och Stiftelsen Marcus & Amalia Wallenbergs minnesfond. Originalinspelning och transkript finns tillgängliga på Tekniska museet i Stockholm. Intervjun bör refereras på följande sätt:

Gunhild Agnér Sigbo, intervju från 2008 av Sofia Lindgren, Dataföreningen i Sverige.

Nyckelord: ADB, informationsbehandling, dataundervisning, undervisning, Stockholms universitet, Lunds universitet, Datacentralen i Lund, programmering, systemutveckling, Börje Langefors.

Abstract

This interview with Gunhild Agnér Sigbo was conducted at her home in Lund by Sofia Lindgren on 3 April 2008. It dealt with Agnér Sigbo's first employment in 1966 at KTH where she worked with developing courses in Administrative Data Processing (or Information Systems). During the same period of time Agnér Sigbo was involved in a project concerning creating tools for predicting the employment market. Also she co-worked with Anita Kollerbaur regarding computers as a potential tool in learning processes. In the beginning of the 1970s Agnér Sigbo returned to Lund where she earlier on had attended university and completed a degree in Economics. At this point she became responsible for the development of the courses and study program at Lund University in Computers Systems Sciences. In the interview she also described how she had worked with the construction of a similar study program at Umeå University. Also mentioned was her area of research. She continued to work at Lund University until her retirement.

Informant: Gunhild Agnér Sigbo
Intervjuare: Sofia Lindgren
Tid: 3 april 2008
Plats: Agnér Sigbos hem i Lund

Sofia Lindgren: Idag är det torsdagen den 3 april 2008.

Gunhild Agnér Sigbo: Jaha, du.

Sofia Lindgren: Och jag, Sofia Lindgren, sitter här med Gunhild Agnér Sigbo. Okej, men då kan vi börja med din bakgrund, helt enkelt. Jag tänkte att du kan berätta vart du är född och uppvuxen.

Gunhild Agnér Sigbo: Vad sa du? Var?

Sofia Lindgren: Var du är född och uppvuxen.

Gunhild Agnér Sigbo: Okej. Ja …

Sofia Lindgren: Vad dina föräldrar gjorde och lite vad du har för slags utbildningsbakgrund.

Gunhild Agnér Sigbo: Okej. Jag är född i Kristianstad, 1938, eller rättare sagt lite grann utanför Kristianstad. Och mina föräldrar var arbetarföräldrar. Min mor arbetade som sömmerska och min pappa var kaféägare. Han var soldat och kaféägare, kan man säga. Ja.

Sofia Lindgren: Soldat och kaféägare?

Gunhild Agnér Sigbo: Ja.

Sofia Lindgren: Jaha.

Gunhild Agnér Sigbo: Så att jag har ingen akademisk, naturlig bakgrund, om man får säga så.

Sofia Lindgren: Hade du några syskon?

Gunhild Agnér Sigbo: Ja, det har jag. Jag har en syster, som är fyra år yngre än jag.

Sofia Lindgren: Vad gör hon för någonting?

Gunhild Agnér Sigbo: Hon är politiker.

Sofia Lindgren: Okej, ja.

Gunhild Agnér Sigbo: I Stockholm. Eller på Ekerö har hon varit politiker.

Sofia Lindgren: Ja, okej. Hur såg det ut när du gick i skolan och så?

Gunhild Agnér Sigbo: Ja, jag vet inte om du har sett den planschen: ”Är du lönsam, lille vän?”

Sofia Lindgren: Jo.

Gunhild Agnér Sigbo: Ja. Så såg det ut. Precis så såg det ut. Med en stor vit boll i taket, lampan alltså. Långa rader då, med uppmärksamma flickor och pojkar som sitter och tittar och så är det någon som tittar ut genom fönstret. Ja, ungefär så där såg det ut allstå, om man tittar på lokalen.

Sofia Lindgren: Ja, och …

Gunhild Agnér Sigbo: Sen så gick jag då folkskola i totalt fyra år varav småskola i två år. Och sen var det ”mellanskola”, kanske det kallas för, ytterligare två år. Och det var ganska tuffa tag. Man fick lite stryk och så där ibland. Sen började jag på Läroverket och gick där i fem år, tog realexamen. Och sen …

Sofia Lindgren: Hur … Fick du välja någonting där, vad du läste lite grann eller?

Gunhild Agnér Sigbo: Ja, jag fick välja franska. Så franska har jag läst ett antal gånger, första kursen. Första året, liksom …

Sofia Lindgren: Jaha.

Gunhild Agnér Sigbo: … på lite olika sätt, då. Så att jag kom aldrig så långt när det gäller franska språket. Ja, så kan det vara ibland. Sen började jag, hade en liten period i latingymnasium, men det passade mig inte. Och sen hade jag ett uppehåll när jag arbetade och då arbetade jag på MAB och MYA i Varberg och på Findus i Varberg. Jag fileade fisk. ”Tch, tch” [visar]. Det kan jag göra i sömnen än idag.

Sofia Lindgren: Oj.

Gunhild Agnér Sigbo: Sen så gick jag på handelsgymnasium i två år. Och så knöt jag trådar på MAB och MYA alltså spinnerimaskiner då liksom, man gick och rensade och man band upp trådar som hade brustit och så där. Så det sysslade jag med en tid. Och sen, efter det så sökte jag in på ekonomutbildningen.

Sofia Lindgren: Okej.

Gunhild Agnér Sigbo: Alltså, civilekonomutbildningen i Lund. Och där kom jag in som andra reserv, nummer två. När jag kom dit första lektionen, det var då efter en vecka, alltså jag hade inte varit med första veckan. Där satt jag då, uppe i tornet på gamla seminariet, som nu är lasarett. Högst upp satt vi. Och där var någon som pratade om fakultetstecken. Jag begrep ingenting! Alltså, man bara hamnade i en situation. Men så småningom begrep jag ju, men det tog lite tid innan jag fattade vad jag hade hamnat i. Och sen tyckte jag faktiskt den utbildningen var ganska enkel, så den gick rakt igenom, så att säga.

Sofia Lindgren: Ja.

Gunhild Agnér Sigbo: Jag läste tre betyg i företagsekonomi, det hette betyg på den tiden, och två betyg i handelsrätt och ett i nationalekonomi. Sen så var det lite matte, lite statistik och så var det merkantilteknisk engelska. Det, tror jag examen bestod av. Och

sen, det tredje året på företagsekonomi, så skulle man välja mellan lite olika linjer: Distribution, administration, marknadsföring, produktion och då administrativ databehandling.

Sofia Lindgren: Så det fanns med som tillval, alltså?

Gunhild Agnér Sigbo: Ja. Och det var alltså det sista året då och då gick jag det. Jag vill inte påstå att jag tyckte att det var så där våldsamt inspirerande, men sen så kom Langefors och …

Sofia Lindgren: Som föreläsare?

Gunhild Agnér Sigbo: Som föreläsare. Och han föreläste om någonting som kallades ”informatologi”, hette det. Ja det låter inte klokt, men så hette det. Men jag tyckte det verkade intressant och sen så skrev jag en uppsats tillsammans med Marianne Bergendal.

Sofia Lindgren: En kursare till dig alltså, Marianne?

Gunhild Agnér Sigbo: Marianne, ja. Hon flyttade sedan ner till Göteborg, tillsammans med sin make som också hette Bergendal. Och han blev sedermera Sveriges yngste professor, 31 år var han. Det är sådana saker som man kommer ihåg, alltså … Nej, men vi skrev alltså en uppsats som handlade om transportfaktorer av allt på jorden. Och ja, vad är nu detta då? Jo, först så hade man ju inte en sådan minneskapacitet, utan man hade ju långa band, antingen var det ju magnetband eller så var det pappersband med hål i, alltså hålkort eller så var det remsor. Och då så skulle man räkna ut hur mycket utav dessa medier eller vad man ska kalla dem för, som innehöll egentliga uppgifter och hur mycket som var mellanrum, alltså hur mycket man fick transportera extra bara för att få tag i den egentliga informationen.

Sofia Lindgren: Okej.

Gunhild Agnér Sigbo: Eller den egentliga datan, var det ju. Det är ju ingen information förrän det når lite längre. Och det är alltså de här blocken då, som man har räknat på. Så mycket tomt och så mycket fullt, så mycket tomt och så mycket fullt. Och sen var det lite olika, ja man skulle räkna ut, transportfaktorer hette det.

Sofia Lindgren: Ja.

Gunhild Agnér Sigbo: Ja. Det är ju sådant som man pysslade med då. Och detta var, när var nu detta? Det var 1966.

Sofia Lindgren: Okej. Fick ni, använde ni er utav program då, som redan var utformade, så att säga eller fick ni sitta och göra ...?

Gunhild Agnér Sigbo: Nej, vi räknade för hand.

Sofia Lindgren: Ni satt och räknade för hand. Okej.

Gunhild Agnér Sigbo: Ja, jag räknade för hand. Fast vi visste hur vissa typer av medier var uppbyggda, alltså, att det var, att magnetband, det ser ut på det sättet och …

Sofia Lindgren: Så ni visste hur det såg ut?

Gunhild Agnér Sigbo: Vi visste hur det såg ut, och hålkort visste vi hur det såg ut, det kunde man ju se direkt, liksom olika hålremsor också

Sofia Lindgren: Men då använde ni er utav det sen alltså, senare i …?

Gunhild Agnér Sigbo: Jag vet aldrig om det blev ordentligt använt det där, därför att det gick så fort sen allt, allting gick så fort. Nu bryr man sig ju inte om någonting, alltså, när det gäller utrymme. Man har ju hur mycket utrymme som helst. Men då hade man inte det, utan det var ju liksom …

Sofia Lindgren: Ja.

Gunhild Agnér Sigbo: Det var ju de här magnetbanden, med hålkorten och det här. Och sen, ska vi se här … Jo, så tyckte han det att uppsatsen var ju väldigt bra, trevlig och så där att han tog med oss upp till Stockholm. Men Marianne slutade ganska snabbt. Hon flyttade alltså upp till Göteborg med sin man.

Sofia Lindgren: Men han erbjöd en tjänst direkt, eller?

Gunhild Agnér Sigbo: Han erbjöd mig att följa med honom upp och bygga upp institutionen i Stockholm.

Sofia Lindgren: På vilket sätt ville han att du skulle bidra med uppbyggnaden?

Gunhild Agnér Sigbo: Han ville väl att jag skulle undervisa. Han ville att jag skulle forska lite, så var det, ja. Och så blev det också en, jag fick en halv tjänst som forskare i, på Statskontoret tillsammans med, Marianne var med i början och när hon slutade kom då Anita Kollerbaur, som hon heter nu.

Sofia Lindgren: Just det.

Gunhild Agnér Sigbo: Hon var med också och även Peter Baggi hette han, kom in, så att det var vi tre där som härjade mot IBM, i stort sett, så att …

Sofia Lindgren: Mot?

Gunhild Agnér Sigbo: Mot IBM. Därför att vi tyckte de hade så konstigt koncept när det gällde det här forskningsprojektet eller det här arbetet. Hur vi skulle matcha arbetssökanden mot lediga platser.

Sofia Lindgren: Ja, precis, just det. Och då arbetade ni med IBM-datorer för att ...?

Gunhild Agnér Sigbo: Nej, där fanns IBM-datorer, men vi tyckte inte det passade för den systemutveckling som vi gjorde.

Sofia Lindgren: Nej.

Gunhild Agnér Sigbo: Och, ja vi var lite så. Det var också en kille från IBM där.

Sofia Lindgren: Som var med i projektet, alltså?

Gunhild Agnér Sigbo: Nej. Var inte med i projektet, men var på Statskontoret och gjorde någonting annat.

Sofia Lindgren: Var han operatör eller? Nej?

Gunhild Agnér Sigbo: Nej, det var han inte. Han var chef för något, men jag kommer inte ihåg. Jag kommer varken ihåg vad han hette eller någonting sådant, men det var rätt intressant. Vi hade våra små duster … Men, alltså det är inget allvarligt på något sätt.

Sofia Lindgren: Nej, nej. Man tänkte annorlunda

Gunhild Agnér Sigbo: Man tänkte annorlunda, ja. Vi var som sagt var samhällsvetare. Vi ställde prognoser om hur mycket folk som skulle använda detta. Och tänk, att våra prognoser stämde så småningom efter ett antal år. Det blev många arbetslösa, det blev mycket lediga platser. Det blev det.

Sofia Lindgren: Ja.

Gunhild Agnér Sigbo: Men då var det inte så hemskt mycket, men där skrev vi ett antal rapporter och vi skrev uppsatser och så.

Sofia Lindgren: Men undervisningen. Vilka var det du fick undervisa då och vad var det för slags område?

Gunhild Agnér Sigbo: Jo, det var, alltså, i synnerhet var det systemutveckling eller systemanalys, kanske vi kallade det då. Ja, det var mest sånt.

Sofia Lindgren: Vad ingick under det, skulle du säga?

Gunhild Agnér Sigbo: Milda makter. Ja, det var metoder för att fånga information, alltså analys, för att göra analys. Fånga information och göra en analys på den och för att sen kunna använda den för programmering. Och det där är också en klyfta mellan programmeringsfolk och systemering – kallades det för då – systemutveckling kallar vi det för nu. Systemanalys har det hetat. Men det var hela tiden en klyfta där emellan, för att hur ska vi kunna presentera ett material så att det går att använda det för programmering? Hur ska programmerarna kunna presentera sina språk, så att vi vet vilket som ska väljas? Och den klyftan har vi nästan aldrig kommit över. Där är hela tiden en sådan klyfta. Sen så var det ju ytterligare då en klyfta, det är själva maskinen. Jag kan väl påstå att, vi på systemsidan eller på samhällsvetarsidan inte begrep så hemskt mycket utav det som hände där inne. Vi visste vad ett assemblerspråk var, vi kunde programmera i assembler, vi visste vad en monitor var och så vidare.

Sofia Lindgren: Men du gjorde ändå din egen programmering, så att säga?

Gunhild Agnér Sigbo: Oh, ja. Jag undervisade både i ALGOL, COBOL och …

Sofia Lindgren: Ja, men då så.

Gunhild Agnér Sigbo: … SIMULA och assembler. Ja, alla språk som fanns på den tiden, helt enkelt. Där fanns ju inte så mycket folk. Utan man fick göra, man var liksom

nästan allt-i-allo. Och samtidigt som man undervisade så tog man betygen, därför vi hade ju ingen uppdelning. Vi hade ju ingen …

Sofia Lindgren: Nej, det var det jag tänkte. Du var helt självlärd, liksom.

Gunhild Agnér Sigbo: ”Autodidakter” kallade vi oss, på området. Det betydde ju då att man kunde det väldigt grundligt, att man var tvungen till att kunna det grundligt, för annars kan man ju inte lära till andra så att säga. Det var ju intressant och roligt. Samtidigt som man då fick två stycken barn i samband med det.

Sofia Lindgren: Jaha. Oj.

Gunhild Agnér Sigbo: Jag har fyra barn.

Sofia Lindgren: Ja. Okej.

Gunhild Agnér Sigbo: Mm. Så att det blev …

Sofia Lindgren: Intensivt.

Gunhild Agnér Sigbo: Intensivt och arbetsamt. Och sen fick man ju då för sig också att man skulle, efter, vad ska jag säga, kandidatexamen med den här, då blev det ju dubbla utbildningar. Först civilekonomexamen och sen …

Sofia Lindgren: Ja, precis.

Gunhild Agnér Sigbo: Och sen kandidatexamen, med inriktning då på informationsbehandling, särskilda administrativa databehandlingens metodik. Inte dumt!

Sofia Lindgren: Tjusigt!

Gunhild Agnér Sigbo: Mycket tjusigt!

Sofia Lindgren: Men har du, när du läste så där i Läroverket och så, hade du tänkt någon gång liksom att du haft lätt för logik, eller? Var du, tyckte du matte var …

Gunhild Agnér Sigbo: Ja, ja. Jag passade ju inte på Latinlinjen.

Sofia Lindgren: Nej.

Gunhild Agnér Sigbo: [Säger en fras på latin], det var ungefär vad jag lärde mig där. Nej, det gjorde jag faktiskt inte. Och sen kom jag inte in på naturvetenskapliga linjen och det retade mig lite alltså för att jag hade lite för dåligt betyg i språk då och, det vill jag påstå, det berodde inte så mycket på alla oss i den klassen. Därför att vi hade dåligt betyg allihop. Då vet du, alltså vi lärde oss ingenting i stort sett!

Sofia Lindgren: Nej.

Gunhild Agnér Sigbo: Och sen så började jag ju på handelsgymnasium och sen gick det ju mycket bättre, både med språk och allting. Till och med franskan!

Sofia Lindgren: Ja, se där!

Gunhild Agnér Sigbo: Fast jag fick läsa det en gång till [skratt].

Gunhild Agnér Sigbo: Och läste den en gång till på latingymnasiet, en gång på real och en gång på latin och en gång på handels, ja.

Sofia Lindgren: Oj, oj. Ja, man kan nog inte läsa det nog.

Gunhild Agnér Sigbo: Nej, nej. Men man ska komma ihåg det också. Jo, jo. Men det var lite så.

Sofia Lindgren: Så det var inte främmande för dig att börja med det här [studierna]? Eller hur kändes det liksom som ...?

Gunhild Agnér Sigbo: Nej, oh nej! Inte alls. Sen när man skulle söka in … Ja, matten var inga som helst problem alltså. Nä, det var inga som helst problem med sådant. Inte heller när man skulle söka in. Man fick ju köra en propedeutisk kurs, tror jag det var, i matte och statistik och sådant för att kunna söka in på civilekonomutbildningen i Lund.

Sofia Lindgren: Ett prov alltså?

Gunhild Agnér Sigbo: Alltså, det var ett prov, ja. Och det var ju inga svårigheter med det.

Sofia Lindgren: Nej.

Gunhild Agnér Sigbo: Och sen läste jag faktiskt en etta i matte samtidigt, sen lite senare för att, liksom förkovra mig. Men jag tenterade aldrig av det där, för jag tyckte det var liksom, det var inte intressant!

Sofia Lindgren: Nej. Men, ja, KTH då. Då var det fem år som …?

Gunhild Agnér Sigbo: Ja, det var ju fem år, ja. Jag blev ju hämtad dit upp. Sen blev jag hämtad ned till Lund igen, utav Carl-Erik Fröberg.

Sofia Lindgren: Okej. Hade du träffat honom förut?

Gunhild Agnér Sigbo: Nej, Carl-Erik Fröberg hade jag inte träffat innan, utan det var så att vi hade startat ett projekt, Anita Kollerbaur och jag, som handlade om datorförmedlad undervisning, eller datorstyrd undervisning. Därför vi hade varit i USA och så hade vi sett den första plasma-displayen. Det var nog den första som var ordentligt tillämpad i undervisning och så, det enda, där strömmarna möts så lyser det en punkt och så kan man ha en platt skärm.

Sofia Lindgren: Jaha, okej.

Gunhild Agnér Sigbo: Det är det som är platt skärm, det där. Och det projektet hette PLATO och det betydde väl Programming Languages Assisted, någonting ja, Technology Organization, eller någonting sånt där. Han hette professor Bitzer [som var där]. Och han initierade oss till att påbörja ett projekt som handlade om datorstyrd undervisning, för det var det han höll på med. Och det var franskan igen ”Voulez-vous me

dancer madame?" Stod det på skärmen, man skulle lära sig franska.

Sofia Lindgren: Fortsatte att jaga dig där.

Gunhild Agnér Sigbo: Ja, det fortsatte jaga mig det där med franska … Ja, det var faktiskt riktigt roligt. Det var lektioner i franska och matte, som vi tittade på mest faktiskt.

Sofia Lindgren: Okej.

Gunhild Agnér Sigbo: Man ville ha något humanistiskt, lite språkorienterat och så något matematiskt orienterat.

Sofia Lindgren: Är det här alltså i början av 1970?

Gunhild Agnér Sigbo: Det är 1970 När vi väl hade startat detta och tiggt pengar och allt möjligt sådant där, då hör Carl-Erik Fröberg av sig. Och jag ville tillbaka till Lund, det ville jag. Så det var inte svårt att övertala mig.

Sofia Lindgren: Nej.

Gunhild Agnér Sigbo: Och då efterträdde jag Olle Dopping här nere.

Sofia Lindgren: Ja.

Gunhild Agnér Sigbo: Han började ju, han, det är han som har Dopping-barnen på tv. Alltså, han som har ...

Sofia Lindgren: Ja, Staffan.

Gunhild Agnér Sigbo: Det är hans barn.

Sofia Lindgren: Jaha. Okej.

Gunhild Agnér Sigbo: Och han hade varit här något år bara, men han var ju en handelsresande i kurser. Han ja, han höll liksom i allt, på något sätt då här nere.

Sofia Lindgren: Med Fröberg, menar du, eller?

Gunhild Agnér Sigbo: Ja, alltså på den administrativa datorbehandlingens metodik, på den sidan. Ja, och han skrev den här *Kort och brett om ADB*.

Sofia Lindgren: Ja.

Gunhild Agnér Sigbo: Ja, och då blev jag insatt i universitetsämnet här nere. Och det var ju då alldeles nytt så att säga, eller ganska nytt. De hade ju börjat på mitten på 60-talet, här [Lund] också, precis som i Stockholm.

Sofia Lindgren: Just med ADB?

Gunhild Agnér Sigbo: Ja just det, man hade börjat då. Och det fanns en kille som hette

Örjan Leringe som var studierektor när jag kom ner, men han var ju alltså numeriker, han kunde ingen samhällsvetenskap. Så han överlät med varm hand alltihop till mig. Och Olle Dopping hade redan rest därifrån och så var det då en kille till, som hette Kjell-Åke Holmberg. Så det var han och jag på den sidan. Och så kommer det då flera hundra studenter! Alltså, det var ju sådan här enorm tillströmning. Man var ju tvungen till att ta emot alla! Så vi fick skynda oss och hitta, liksom folk som kunde hjälpa till, både med det ena och det andra. Så det var ganska jobbigt. Väldigt jobbig period, verkligen.

Sofia Lindgren: Var det lång tid det var så, så att säga, att det var en enorm …?

Gunhild Agnér Sigbo: Ja. Jag kommer inte ihåg när det blev begränsat … men sen var de ju tvungna till att begränsa. Man fick ju då resurser efter hur många som kom till institutionen. Sen fick man ju resurser efter hur många som gick ifrån institutionen och det blev liksom lite olika sätt att hantera problemen. Och de fick ju jobb långt innan de var färdiga.

Sofia Lindgren: Så det var en bra arbetsmarknad?

Gunhild Agnér Sigbo: Ja, det var bra ända till för några år sen. Men nu är det ju bra igen. Alltså, vårt stora problem, hela tiden under alla de här åren, har varit att folk inte har stannat, inte har doktorerat. Inte har drivit, alltså fördjupat sina studier så att de kan fortsätta och bidra till utvecklingen på institutionen. Därför att de har fått jobb utanför institutionen, alltså på företag som har gett dem mer betalt än vad jag som lärare hade. Ja, jag fick själv också sådana erbjudanden, men jag tyckte inte det var intressant.

Sofia Lindgren: Nej, jag tänkte på det när jag tittade lite på vad du hade gjort att, det är inte så att du har gjort något uppdrag åt industrin eller haft samverkan, kanske?

Gunhild Agnér Sigbo: Jo, samverkan har man ju haft med många företag i Lund, med Gambro, med Tetra Pak och med alltså alla de stora.

Sofia Lindgren: Så, med utbildningarna har du liksom haft kontakten med …?

Gunhild Agnér Sigbo: Ja, ja. Ja och projekt också, alltså. Så att det är liksom, man har utnyttjat uppgifter därifrån för att sen skriva rapporter, ja, göra utvärderingar och så. Det har varit ganska mycket, faktiskt. Så det har inte varit något främmande. Men jag har inte varit anställd på ett vanligt företag, utan jag har hela tiden varit lärare.

Sofia Lindgren: Okej. Men hur såg det då ut när du kom till Lund där? Jag tänker med, just att, som du sa, att han var numeriker?

Gunhild Agnér Sigbo: Ja, Örjan. Ja, det var alltså, det var …

Sofia Lindgren: Var alla ämnen samlade under informatik eller?

Gunhild Agnér Sigbo: Nej.

Sofia Lindgren: Nej?

Gunhild Agnér Sigbo: Nej, det hette informationsbehandling och så fanns det en avdelning för numerisk analys och numerisk analys fanns tillhörde två fakulteter: Teknisk

fakultet och Matematisk-naturvetenskaplig fakultet. Och sen fanns det då en avdelning som, administrativ databehandling. Och det var de här tre bokstäverna ADB, men det förväxlades väldigt ofta med automatisk databehandling.

Sofia Lindgren: Ja.

Gunhild Agnér Sigbo: Så att, vi hade en del besvär med det här, men så var det. Det fanns en professor, och det var Carl-Erik Fröberg och han var professor i numerisk analys. Och numerisk analys kom egentligen från den teoretiska fysiken från början. Jag vet inte, du har väl hört detta innan.

Sofia Lindgren: Ja, men det är jättebra att du berättar om det här.

Gunhild Agnér Sigbo: Ja, kopplar ihop. Och så var det så att till de här tre utbildningarna, för det är egentligen tre utbildningar, så droppar det ju ned pengar ur olika påsar. Det var, nu vet jag inte om jag säger rätt här, men om vi säger att vi fick en dos till det här som kallas för ADB, så blir det dubbel dos till matematisk-naturvetenskapliga delen och så blir det fyrdubbel dos till den tekniska delen. Och det beror på resurstilldelningen, alltså som kommer uppifrån. Och det styr vi inte, eftersom vi är samhällsvetare, så behövde vi inte lika mycket som de andra – trots att vi hade samma maskiner!

Sofia Lindgren: Det var så, alltså.

Gunhild Agnér Sigbo: Det var så. Oh ja.

Sofia Lindgren: Hade ni mycket samarbeten, liksom mellan varandra för vissa kurser och så eller?

Gunhild Agnér Sigbo: Ja för vissa kurser hade vi, var vi tvungna att ha det i början, alltså, för att det var ju, vi hade ju underskott på personal också …

Sofia Lindgren: Ja, just det.

Gunhild Agnér Sigbo: Programmeringskurser, en kurs i assembler som vi utnyttjade, en från numerisk analys som var duktig på det, och sen var det en på ALGOL som vi utnyttjade. Så vi tog i stort sett, programmeringsdelarna fick de hjälpa till med, ja.

Sofia Lindgren: Hur tyckte du det fungerade med de olika studenterna som kom från olika [grenar]?

Gunhild Agnér Sigbo: Jag tyckte det var väldigt jobbigt. Ja, det var väldigt jobbigt, alltså. Och jag pratade om det under nästan varenda möte. Jag fick ju tillhöra dubbla fakulteter, så det betydde då att man fick springa på två olika slags möten.

Sofia Lindgren: Ja, just, såklart.

Gunhild Agnér Sigbo: Jag tillhörde både Mat.nat.-fak. och Samhällsvetenskapliga fakulteten. Och i båda fakulteterna fanns det bara män.

Sofia Lindgren: Ja

Gunhild Agnér Sigbo: I den ene fanns det en kvinna till. Hon var i geografi vid Mat.nat.-fak., ja. Jag är inte säker på det. Alltså, vissa saker kanske man får stryka.

Sofia Lindgren: Jo. Men …

Gunhild Agnér Sigbo: Sen, i den andra så var det väl någon kvinna i socialantropologi, ja. Liksom så. Och det var väldigt kämpigt faktiskt och vara med om. De hade många underliga saker för sig, männen där, tyckte jag och jag kunde inte underlåta att påpeka det heller. Jag höll inte tyst, vilket jag kanske skulle gjort, för då kanske man hade fått lite mer resurser. Vad vet jag.

Sofia Lindgren: Svårt att hålla tyst.

Gunhild Agnér Sigbo: Så var det. Ja.

Sofia Lindgren: Ja.

Gunhild Agnér Sigbo: Och så småningom så behövde jag ju inte gå på de här Mat.nat.-fak.-mötena. Det var rätt så sent. Det var många år jag gick, alltså …

Sofia Lindgren: Innan de började dela?

Gunhild Agnér Sigbo: Nej, men alltså, de var ju delade.

Sofia Lindgren: Det var de ju, men ...

Gunhild Agnér Sigbo: Men innan jag helt tillhörde samhällsvetenskapen.

Sofia Lindgren: Kommer du ihåg när, ungefär, du började tillhöra samhällsvetenskaplig fakultet?

Gunhild Agnér Sigbo: Helt och hållet?

Sofia Lindgren: Ja, precis.

Gunhild Agnér Sigbo: Ja, helt och hållet. Alltså, vi skildes ju åt -80.

Sofia Lindgren: Ja, okej.

Gunhild Agnér Sigbo: Men det var strax innan. Det var några år innan dess. Jag kommer inte ihåg exakt när det var, alltså. Jag kanske kan hitta det i mina papper.

Sofia Lindgren: Hur skulle du beskriva de två platserna som vi har pratat om här, med Lund och KTH, som du var lite på i skedet där? Det kanske blir två helt olika platser, i och med att du var med och byggde upp någonting kanske på ett annat sätt i Lund?

Gunhild Agnér Sigbo: Ja. Ja, då hade jag ju en del kunskaper med mig.

Sofia Lindgren: Ja, just det.

Gunhild Agnér Sigbo: Där uppe var vi ju självlärda. Och där uppe var det då alltså Mats Lundberg, Janis Bubenko och jag, Agneta Linné och Anita kom också, alltså Anita Kollerbaur

Sofia Lindgren: Alltså är det Anita Linné?

Gunhild Agnér Sigbo: Nej. Agneta Linné.

Sofia Lindgren: Agneta, förlåt.

Gunhild Agnér Sigbo: Hon flyttade till Finland, tror jag.

Sofia Lindgren: Okej. Men då var ni fler kvinnor!

Gunhild Agnér Sigbo: Där var vi fler kvinnor, ja. Det var vi faktiskt, ja. Börje Langefors han tog emot inte mindre än två stycken direkt, han hade ju inga sådana … Där var det fler kvinnor, Eva Lindencrona kom ju in sen också, så att vi var faktiskt flera stycken då. Ett tag. Men här nere var det bara män. Bara män, jag var ensam kvinna på institutionen, under många år och sen kom ... Nä, nu ljuger jag, för där var det en kvinna till Hon heter Eva Magnusson. Eva Magnusson som var studievägledare på Mat.nat.-fak. och sen blev hon studievägledare, så småningom, lite högre upp i hierarkin. Men sen kom hon tillbaka. Och sen blev vi fler kvinnor också senare, efterhand. Men i början så var det nog bara hon och jag, tror jag.

Sofia Lindgren: Mm. När började det luckras upp? Var det på 80-talet eller var det redan på 70?

Gunhild Agnér Sigbo: Ja, det var redan, alltså, -73–74 så var det ett antal kvinnor, alltså.

Sofia Lindgren: Hur upplevde du studentunderlaget? Var det blandat där, kanske?

Gunhild Agnér Sigbo: Ja, nej det var inte fifty fifty på långa vägar. Det var det inte, utan det var väl snarare 70/30 eller 80/20. Alltså det var 30, 20 procent kvinnor eller flickor. Det var kvinnor först, men nu är det bara flickor.

Sofia Lindgren: Ja, just det! Tänkte inte på det. Ja. Ska vi se här … Ja, då kan vi prata lite om datacentralerna. I Stockholm, hur såg det ut där då, när ni arbetade?

Gunhild Agnér Sigbo: När vi arbetade där såg det ut på följande sätt: Det var väl en IBM-maskin, om jag inte minns fel. Vi hade vi då alltså byggt upp så vi hade terminaler runt denna.

Sofia Lindgren: Okej. Så ni hade egen, var det via QZ eller var det …?

Gunhild Agnér Sigbo: Du, jag kom inte ihåg vad den heter. Men alltså de var kopplade till IBM-maskinen som vi höll på med.

Sofia Lindgren: Okej.

Gunhild Agnér Sigbo: Men det var ju inte vår egen maskin, utan det var ju centralen.

Sofia Lindgren: Ja, men det var så. Precis.

Gunhild Agnér Sigbo: Ja. Och det var här nere också, en datacentral. Man hade precis slaktat SMIL, alltså Siffermaskinen I Lund och inrett den lokalen till bibliotek. Då var det ju så att, den man fick blåsa på, den där maskinen där då. Och sen hade de då kämpat till, sig till en ny UNIVAC-maskin.

Sofia Lindgren: I Lund?

Gunhild Agnér Sigbo: I Lund, ja. Och så kom jag då, och som hade upplevt att man kunde ha terminaler, vilket jag då berättade för höga vederbörande och det blev så här [visar med händerna]. Alltså de ville inte höra talas om det. Det visste inte jag då, men det vet jag ju nu. Jag visste inte då vilken kamp de hade fört för att över huvud taget få en ny maskin.

Sofia Lindgren: Alltså i Stockholm?

Gunhild Agnér Sigbo: I Lund.

Sofia Lindgren: Nej, UNIVAC:en i Lund.

Gunhild Agnér Sigbo: UNIVAC:en i Lund. Där hade de kämpat för detta. Sen kommer jag och säger att jag vill ha terminaler. Det togs inte emot så där väldigt bra.

Sofia Lindgren: Nej.

Gunhild Agnér Sigbo: Nej. Och betydde då att vi inte kunde arbeta interaktivt med BASIC-moduler och så, eller med andra sådana språk.

Sofia Lindgren: Nej.

Gunhild Agnér Sigbo: Utan vi fick, ja, Fortran, COBOL, ALGOL och Assembler och så vidare. Tills vidare.

Sofia Lindgren: Ja, tills vidare innan …

Gunhild Agnér Sigbo: Men sen så kom det ju så småningom, de fick ju ge sig till slut. Men det var ju först på förslag av dem själva, förstås.

Sofia Lindgren: Så det var …

Gunhild Agnér Sigbo: Man måste plantera saker och ting.

Sofia Lindgren: Idén måste få gro.

Gunhild Agnér Sigbo: Ja.

Sofia Lindgren: Men, hur fungerade det då, tyckte du med undervisningen?

Gunhild Agnér Sigbo: Ja, jag tyckte faktiskt att det fungerade ganska bra ändå. Vi, dom

var ju väldigt duktiga programmerare och väldigt duktiga lärare, alltså de som var här. Väldigt duktiga, måste jag säga. Allihop. Så att, programmeringsundervisningen var egentligen inget problem på det sättet. Men det var den här interaktiva programmeringen alltså, att studenterna själva kunde följa upp vad de gjorde och rätta och så där.

Sofia Lindgren: Så det fick de ja.

Gunhild Agnér Sigbo: Men det fanns ju inte från början.

Sofia Lindgren: Nej. Var det att de fick lämna ifrån sig …?

Gunhild Agnér Sigbo: Ja. När man hade gjort sitt COBOL-program hade nästan fått klåda på fingrarna när man var färdig med det. Det var picture hit och picture dit och sen, på sam, skulle man ju då stansa det här. Då fick man gå ner till datacentralen och stansa hålkort. Och sen skulle de ju vara perfekta, de skulle ligga i perfekt ordning. Och så fick det inte regna när man gick med den här [visar].

Sofia Lindgren: Ja, herregud.

Gunhild Agnér Sigbo: Ja, du förstår.

Sofia Lindgren: Var det långt dit att gå eller …?

Gunhild Agnér Sigbo: Va? Nej, det var det inte. Det var inte så lång bit, det var ingen lång bit att gå.

Sofia Lindgren: Men det ...

Gunhild Agnér Sigbo: Det blir ju mörkt. Vi var ju tvungen till att titta på himlen först.

Sofia Lindgren: Ja.

Gunhild Agnér Sigbo: Nej, det var det inte. Det var alltså i en källare, eller en souterrängvåning, var det. På Sölvegatan och sen fick vi gå upp för en backe och sen så ner för backen en liten bit, sen låg datacentralen. Så det var inte långt att gå.

Sofia Lindgren: Det var inte långt.

Gunhild Agnér Sigbo: Nejnej. Nej, men man var fullt uppmärksam på vädret.

Sofia Lindgren: Ja.

Gunhild Agnér Sigbo: Det får inte regna på COBOL-korten, eller på hålkorten.

Sofia Lindgren: Det gör det hela lite mer spännande.

Gunhild Agnér Sigbo: Ja, just det. Och man fick inte tappa lådan heller, nej. Sen var man ju tvungen till att göra rätt och det gjorde man ju aldrig! Och man: Det var då, både jag och studenterna och andra lärare. Det fanns de som var väldigt duktiga och perfektionister och så där, som kanske kunde träffa rätt någon gång, men det var inte så ofta.

Sofia Lindgren: Tog det lång tid då, innan man fick tillbaka för att rätta och ...?

Gunhild Agnér Sigbo: Ja.

Sofia Lindgren: Man lärde sig att ha tålamod, med andra ord.

Gunhild Agnér Sigbo: Ja. Oh ja. Alltså det här, det är egentligen ovärderlig kunskap, egentligen, vad det är som ligger bakom till exempel att man ska skriva något slags, man ska skriva ett lagerprogram. Hur man gör från början till slut. Det är ganska ... För de som jobbar med det, att ha förståelsen för det tror jag kan vara viktig, trots att det är så som det är idag, där man liksom bara kan trycka på knapparna, så kommer det färdigmodulerat.

Sofia Lindgren: Mm. När ni då jobbade med den här systemvetenskapliga utbildningen i Lund …

Agnér Sigbo: Ja.

Sofia Lindgren: Hur byggde ni upp den, var det så att ni ...?

Gunhild Agnér Sigbo: Ja, det var så här att, det fanns en kille som hette Jan Granlund som var från Umeå, som – jag tror inte han jobbar där nu längre. Vi träffades, jag tror det var på en liten konferens i Hemmeslöv. Nej, det var nog tidigare. Ja, i alla fall, vi träffades och pratade om att man borde göra en utbildning som heter dataekonornlinjen. Och den skissade vi på. Och där fanns bland annat kurser som hette …

Sofia Lindgren: Jag måste bara fråga, vilket år är det? Ungefär när var det?

Gunhild Agnér Sigbo: Ja, jag vet inte. Tänkte, jag försöker komma ihåg, åttio kanske ... nej. Det måste ha varit -75, någonting sådant där, -76, någonting.

Sofia Lindgren: Okej.

Gunhild Agnér Sigbo: Och detta är startskottet till systemvetenskapliga linjen, vill jag påstå. Ja.

Sofia Lindgren: För Lunds del, så att säga?

Gunhild Agnér Sigbo: Ja, för hela landet.

Sofia Lindgren: För hela landet?

Gunhild Agnér Sigbo: Hela landet. Ja. Och där hade vi då, ja, vi hade skissat på hela utbildningen och namnet tyckte vi var bra, vi tyckte allting var bra och så. Men sen ändrades namnet och det var en väldigt konstig procedur det där. Det fanns någonting som hette ”Område 1” och ”Område 2”. Känner du till det?

Sofia Lindgren: Nej, det gör jag inte. Kan du berätta?

Gunhild Agnér Sigbo: Nej, jag kan inte det för jag vet inte själv, riktigt … Det var, jag tror att de benämnde att man skulle ha en systemvetenskaplig utbildning och sen så

hade de väl för sig att det skulle vara så ”Område 1” och det är ju då mer tekniska, matematiska, naturvetenskapliga. Och sen, rätt var det var så hade man ändrat det till en tvåa och det skulle vara systemvetenskaplig linje där och då bara bytte man namn på dataekonomutbildningen och systemvetenskapliga linjen och så la man till en statistikgren, på den.

Sofia Lindgren: Jaha.

Gunhild Agnér Sigbo: Så, så gick det till.

Sofia Lindgren: Okej?

Gunhild Agnér Sigbo: Så det blev sen så småningom, det blev en samhällsvetenskaplig, eller en ADB-orienterad, en statistiskt orienterad och en datalogiskt orienterad gren, på de här. Så det är tre grenar.

Sofia Lindgren: Tre grenar.

Gunhild Agnér Sigbo: Ja. Och den som var från början, alltså det är den dataekonomutbildningen. Den var, alltså Jan Granlund och jag, pappa och mamma till. Sen de kurserna som var där också. De hette väl ”A2” och ”A4”, tror jag de kallades för. De fanns ju med där, de hade vi också byggt upp då. Ja. Det finns säkert dokumentation på detta någonstans, men jag har den inte i huvudet och jag har den inte här heller. Utan det finns nog i, någonstans i rullorna.

Sofia Lindgren: Ja. Minns du hur ni gjorde med kursplaner, kursupplägg, hur tänkte man liksom? Kunde man, tittade ni till exempel på utlandet någonting eller vad man gjorde?

Gunhild Agnér Sigbo: Ja, vi tittade både på vad som hände i andra länder och där var det ju väldigt besvärligt också, för där hette de alla möjliga saker: ”L'informatique” och ”Information system design”, ”Information analysis”, alltså, det var väldigt många namn på de här utbildningar, va.

Sofia Lindgren: Ja.

Gunhild Agnér Sigbo: Och sen hade vi ju, det kan ju bli lite olika uppfattningar om vad det var som skulle vara i de här planerna. Om det skulle vara moduler i en fempoängsmodul, vi pratar fem veckor.

Sofia Lindgren: Ja, precis.

Gunhild Agnér Sigbo: Fempoängsmoduler, tiopoängsmoduler eller tjugopoängsmoduler, för att det skulle vara en termin. Och vad de här modulerna skulle innehålla. Ibland så räckte ju liksom inte kursplanen till, då blev det liksom att man fick dividera och jämka och stå i hela tiden. Ja, vi la rätt mycket jobb på de där kursplanerna, faktiskt. Det var rätt mycket tro om vad som skulle vara nyttigt. Alltså, vi var ju lite, vad ska man säga, dogmatiska där, så vi liksom tyckte att: ”Det här är nog nyttigt för de och de alltså”, du förstår vad jag menar? För de och de. Jag tror att det var därför det tog så mycket tid och det tog så lång tid att göra analyser ute på marknaden och så vidare. I början.

Sofia Lindgren: Mm. Innan det …

Gunhild Agnér Sigbo: Innan det hade stabiliserats sig ... Och då blir det då: ”Det är klart att de ska ha en bit programmering, det är klart att de ska ha en bit systemutveckling och sen ska de ha det och så ska de ha det”, ja. Det tog lång tid innan de tog in sådana saker som etik och värdering och sådant där. Och på, vad ska jag säga, på C-nivå, alltså den tredje terminen då, alltså det var A, B och C – där håller man specialkurser, bland annat då i datorförmedlad undervisning. Och så i någonting som kallas för ”Informationssökning”. Ja, det vet du väl vad det är. Och simulering, alltså den typen, lite mer specifika kurser, men mindre. Och så tyckte man ju att de var ju inte tillräckligt, vad ska jag säga, djupa. Utan det blev bara grunda fem veckor, du förstår, fem veckors simulering alltså. I början var det ju SIMULA 67 och på slutet var det ju Java, så att det liksom …

Sofia Lindgren: Gjorde ni … eller jag kan börja med en annan fråga förresten. Just att det är, det här är ju verktyg, eller vad man ska prata om, som ni undervisar om. Pratade ni någonting med, hade industrin intressen eller någonting i av att ”studenterna har för mycket av det här” eller …

Gunhild Agnér Sigbo: Ja, det är just detta som jag tror att vi inte gjorde tillräckligt … och sen det här med verktygsmetaforen, för det är ju en metafor får man säga, den anammades inte utav alla, liksom att man ska tvunget göra verktyg så att industrin kan gå bättre.

Sofia Lindgren: Nej.

Gunhild Agnér Sigbo: Varför ska vi göra det?

Sofia Lindgren: Precis.

Gunhild Agnér Sigbo: Alltså, så resonerade många av oss, bland annat jag, var nog så.

Sofia Lindgren: Ja.

Gunhild Agnér Sigbo: Sen när det här, det som vi kallade verktyget, eller datorn, kom in i hemmen då handlade det ju inte liksom om det, utan det handlade, vad sjutton använder man det här till nu då. Alltså, det blev en helt, en jättesvängning på senare år sen.

Sofia Lindgren: Att det blev mer teoretisk …?

Gunhild Agnér Sigbo: Nej, man kan säga så här. Alltså, man var väldigt undrande över … man använde det för att genomföra brott, man använde det som en partner, man använde det för att bemästra, man använde den för att hacka sönder … Alltså, hela den här sidan och så, och det svängde ju, kan man säga, sakta men säkert mot detta. Först hade, var det bara några enstaka, enskilda personer som hade datorer, de som hade råd då, alltså. Och sen blev det en per familj och sen blev det många. Alla i familjen hade och sen har alla en mobil nu. Utvecklingen har ju vart sån här [visar uppåtgående kurva]! Från det här stora åbäket, som var större än köket här, som man fick blåsa på och så till den här, ja lilla datorn, handdator eller en liten telefon, eller var det är.

Sofia Lindgren: Ja.

Gunhild Agnér Sigbo: Och den stora datorn, den innehöll 64 K och vad innehåller nu lilla telefonen? Alltså det handlade ju om giga. Alltså, jag måste säga, jag fixar inte riktigt den här intervjun, på grund av den här explosionen.

Sofia Lindgren: Ja.

Gunhild Agnér Sigbo: Och sen, inte nog med det att de blev mindre och mindre och innehöll mer och mer, blev mer och mer, alltså säkra rent hantverksmässigt, blev mer osäkra när det gällde, alltså vad man kunde hitta på och göra dumheter och så. Och kostade mindre och mindre. Jag kommer ihåg när Macintoshen kom. Det var ju liksom den första, riktiga persondatorn. Alltså PC är ju ett oegentligt uttryck för bara ena halvan … utan det är ju persondatorer allihop. Det var ju Macintoshen som kom först, va. Och det var ju liksom, ja man kan säga att det var ett litet under när det gällde hur de hade burit sig åt på skärmen och så. Och, alltså det konceptet som de hade, det var alltså väldigt, väldigt mycket bättre än den här gamla maskinen där man hade, vad heter det? Vad heter det här programmet? Ja, det var funktionsknappar som man tryckte på för att få upp grejer som man kunde, alltså man programmerade direkt då.

Sofia Lindgren: Ja, precis. För att kunna …

Gunhild Agnér Sigbo: Vad heter det, någonting på Star. Mitt minne, det är inte tillräckligt bra för den här intervjun.

Sofia Lindgren: Jag tycker det duger.

Gunhild Agnér Sigbo: Okej. Och det tycker jag revolutionerade, det där. Men den var ju så fruktansvärt dyr! Alltså, den kostade ju skjortan! Idag kan man, kan nästan varje familj ha råd med den. Så är det. Och sen hade de då, alltså, det här att de kallades ”PC” då, lite oegentligt och Macintoshen, de hade ju olika koncept bägge två och kom inte överens, nej. Och ena halvan på institutionen hade sådana datorer och den andra halvan hade sådana datorer. Ja, det har varit sådana grejer hela tiden, liksom. Det har gått för fort. Man har inte haft tid att värdera. Jag använde två år för det här, att utvärdera. Och man har inte haft tid att diskutera ordentligt. Utan det har bara varit att hänga med här nu …

Sofia Lindgren: Och skynda …”Vi behöver en ny kurs här för …”

Gunhild Agnér Sigbo: Ja, precis. Nej, jag tycker det har varit intressant att ha varit med om denna enorma explosion i maskiner och tillämpningar. Och, ja, sätt att arbeta och att maskinen har liksom trängt in över allt och förorsakat både nytta och skada. Så att det har varit en enorm upplevelse och det är väldigt svårt att sammanfatta det.

Sofia Lindgren: Ja, gud ja.

Gunhild Agnér Sigbo: Det går inte.

Sofia Lindgren: Skulle man inte våga sig på ens.

Gunhild Agnér Sigbo: Nej. Och sen har det ju vart det alltså att vi har haft teknik. Nu

ser det ut så här, den har tre bokstäver. Och sen nästa.år, då är det ny teknik med tre nya bokstäver, som ser ut så där och den kostade lite mindre. Och liksom, det har varit så hela tiden. Och man kommer inte ihåg de här tre bokstäverna, och man kommer inte ihåg vad de kostade, man kom inte ihåg hur mycket de minskade i storlek och man kommer inte ihåg hur mycket de ökade i kapacitet. Eller hur mycket fler folk som använde dem. Det gör att jag tycker jag känner mig ganska förvirrad eller om jag vet liksom själva det stora skeendet.

Sofia Lindgren: Ja.

Gunhild Agnér Sigbo: Och sen vad de har hittat på med dem och det här, att de till och med ersätter sin partner med en dator, att de försöker nästan rida en häst med datorn, alltså försöker mästra den. Det är ju ganska fascinerande, alltså. Det blir ju helt andra vinklingar på forskningsuppgifter och så när man liksom kommit underfund med det.

Sofia Lindgren: Din egen forskning, vad har den …?

Gunhild Agnér Sigbo: Du sa att vi skulle ta oss fram till åttio någonting.

Sofia Lindgren: Ja, precis. Ungefär. Hade du några speciella [områden] fram till dit, eller?

Gunhild Agnér Sigbo: Jag tittade på eller var förundrad över att man såg, ska vi säga så här, att man såg oreflekterat, accepterade allt som den här maskinen gjorde. Så att jag tyckte att man skulle titta lite: vad händer egentligen bakom skärmen? Alltså man skulle försöka göra den lite mer genomskinlig. Och för att ta då det här med lagersystem, som ett exempel. Det sitter en person framför en dator och kollar lagret. Och så kommer det upp en liten, ”36”, står det då. ”Jaha, om man trycker här, så att det kommer in mer. Ja. Då blir det bra.” Och så nästa: ”Alldeles för mycket på den hyllan. Vi måste försöka göra en kampanj och sälja det.” Och så gör man någonting åt det, på maskinen, alltså. Man är inte ute i hallen och tittar.

Sofia Lindgren: Nej.

Gunhild Agnér Sigbo: ”Och nu är det dags att beställa, ser jag. Ja, då gör jag det.” Men bakom detta så finns det ju då algoritmer som ska visa, eller som visar, men dom visades aldrig på skärmen, utan det, bara, man fick en uppmaning: ”Vi ska göra det, vi ska göra det”. Det blev ett löpande band på skärmen. Och då tyckte jag att det var inte bra. Om man ska lita på det här, så måste man ju liksom kunna se vad det är som händer – eller åtminstone ha möjlighet att undersöka vad som händer, om man skulle vilja det. Och det kallade jag för ”Towards Transparent Data Bases”, alltså att de blev transparenta, så man kunde se vad som hände i databaserna och i, eller i lagerrummen eller var det nu var någostans. Bakom.

Sofia Lindgren: Skulle du säga att det är, liksom, att man kan lägga in det i något sådant här användarperspektiv, användarinflytande kanske?

Gunhild Agnér Sigbo: Ja, det är det. Det är det ju definitivt. Och då samarbetade jag med lasarettet i Malmö, bland annat.

Sofia Lindgren: Vilken tid var det här ungefär, förresten?

Gunhild Agnér Sigbo: -83, -84, någonting. Från att ha liksom anammat programmering och systemering och ja, informationssökning och lära lite grann om tillämpningar och så vidare, så har jag alltmer övergått till att det ska vara användarstyrt och ”användarvänligt” vill jag inte säga, men användarstyrt snarare eller användarbaserat, eller så. Det är mest den sidan som har dykt upp. Och sen då också sådant som att vad händer i folks liv, alltså vilka effekter blir det utav det här. Nu sitter alltså ungarna uppe hela nätterna och har sömnproblem! Det var liksom inte vår avsikt när vi försökte lära dem det här. Jag menar, och, nu går inte den som är sjuk till psykologen alltså, utan han söker via datorn liksom och ordna upp sitt liv. Det var ju inte heller meningen. Så att det är lite mer åt det hållet, alltså. Det blev inte så tekniskt längre. Dessutom så försvann ju programmen och programmeringarna, alltihop det försvann ju liksom in i maskinen. Alltså, det försvann in! Det försvann! Och det var ju bara egentligen att räkna med, det är ju samma sak som med bilen. Allting försvann in i bilen. Man vet ju bara precis vad man ska göra …

Sofia Lindgren: Man vet inte var det sitter eller hur det sitter ihop längre.

Gunhild Agnér Sigbo: Det är ju lite tråkigt när det går sönder och man inte kan göra någonting. Man vet inte ens var den där oljestickan sitter. Jag menar så mycket tycker jag man borde veta, alltså, var sitter oljestickan?

Sofia Lindgren: Har du förresten haft något teknikintresse med dig jämt eller, skulle du säga att du har ett?

Gunhild Agnér Sigbo: Nej, det är snarare så att jag har ett konstintresse.

Sofia Lindgren: Ja. Ja, just det! Du berättade ju, du har ju sadlat om, eller ”sadlat om”.

Gunhild Agnér Sigbo: Ja. Jo.

Sofia Lindgren: Det ska man inte säga, kanske, men du har utvecklat en bit.

Gunhild Agnér Sigbo: Ja. Så jag höll på en hel del med design utav vad som skulle stå på skärmen, alltså inte designen själv, utan vad som skulle stå på skärmen. Förut var jag ju intresserad av hur den här plasma-displayen fungerade, men nu är jag mer intresserad av hur folk vill designa sina, ja, på en webbsida eller andra saker där som man kan ha. Men nu har det också sprungit ifrån, helt och hållet, med bloggar och allt vad det heter, alltså. Ja, det bara mal på, det är som en telefon.

Sofia Lindgren: Ja.

Gunhild Agnér Sigbo: Det är det ju. Men det sorgliga är liksom att det har tagit över lite för mycket, tycker jag. Jag tycker det, alltså, att det tar över för mycket utav våra liv. Man får försöka styra det. Ja.

Sofia Lindgren: Ja. Men vad ... för att bara koppla tillbaka till när du växte upp och så. Var det, hade du då, skulle du säga att du hade det konstintresset då också? Mer än ...

Gunhild Agnér Sigbo: Nej.

Sofia Lindgren: ... teknik?

Gunhild Agnér Sigbo: Nej, nej. Alltså, konstintresset, det inträffade lite olyckligt. Därför att med det sista barnet blev jag sjuk, jag var sjuk ett helt år, faktiskt, och då var det ett avbrott i arbetet och jag fick inte lov att röra mig. Jag fick, blev liksom påpassad och så fick jag inte röra mig, så att då satte jag igång att måla.

Sofia Lindgren: Jaha!

Gunhild Agnér Sigbo: Jag kunde inte göra någonting. Jag kunde inte ligga ner och kunde inte göra nånting.

Sofia Lindgren: Nej, gud. Ja.

Gunhild Agnér Sigbo: Ja. Och sen så har det fortsatt. Med samma intensitet som det här med jobbet!

Sofia Lindgren: Ja, och det, sammanträffade det med det här att du har varit intresserad av det här användarperspektivet? Jag tänker …

Gunhild Agnér Sigbo: Ja, det kan man säga att det gjorde.

Sofia Lindgren: Att du är intresserad av hur det ser ut på skärmen, så att säga. Hur det hänger ihop.

Gunhild Agnér Sigbo: Ja, det gjorde det och dessutom så kom jag med i en grupp, som kallades PTG ”Problemorienterat Tvärvetenskapligt arbete i Grupp”, betydde det. Och det var alltså på pedagogiska avdelningen på universitetet, som hade startat en sådan grupp och där seglade jag med. Jag tyckte att de hade så rätt, så rätt så. Så att jag blev lite omvänd, då. Och det var lite före det här hände med konsten.

Sofia Lindgren: Okej.

Gunhild Agnér Sigbo: Jag hade dessutom …

Sofia Lindgren: Vilken tid, ungefär, var det?

Gunhild Agnér Sigbo: Ja, det var … Det var ganska tidigt faktiskt, -73, -74.

Sofia Lindgren: Ja, men det var så, okej.

Gunhild Agnér Sigbo: Jag tog som det här med PTG och sen det andra, det var -79 och sen gick jag dessutom konstvetenskaplig utbildning, alltså … Ja, och konstutbildning. Så att jag har egentligen tre utbildningar, alltså.

Sofia Lindgren: Ja, jag tänkte precis det.

Gunhild Agnér Sigbo: Civilekonom, och sen det här professor i informatik och sen utbildad konstnär.

Sofia Lindgren: Ja.

Agnet Sigbo: Jag har precis kommit med i det här KRO, som alla ska vara med i.

Sofia Lindgren: Vad är det, det känner jag inte till.

Gunhild Agnér Sigbo: Nej, men det är alltså, vad är det. Konstnärernas Riksorganisation.

Sofia Lindgren: Jaha!

Gunhild Agnér Sigbo: Och för att komma med där, så måste man, då måste man vara väldigt duktig, säger de. Det tyckte jag var roligt!

Sofia Lindgren: Vad roligt!

Gunhild Agnér Sigbo: Ja.

Sofia Lindgren: Kul! Ja, häftigt. Nu, och det var en sak som jag tänkte på när vi pratade om utbildningarna.

Gunhild Agnér Sigbo: Ja.

Sofia Lindgren: Vi pratade om utvärdering och så där. Gjorde ni då så i början att ni hade någon utvärdering gentemot studenterna, att de fick säga ...

Gunhild Agnér Sigbo: Ja, oh ja.

Sofia Lindgren: Hur gick det till?

Gunhild Agnér Sigbo: Ja, milda makter. Hur gick det till? Jo, i början var det ju så att man, eller det var lite olika. Antingen satte man själv ihop de frågor man ville ha svar på, eller också gjorde institutionen det för alla kurser. Det var lite olika. Där hade vi också olika uppfattningar om vilket som var bäst och ibland blev det, liksom, hälften utav varje. Därför att, läraren ville ju gärna ha svar på - nu pratar jag som studierektor. Läraren ville gärna ha svar på om vissa saker hade gått fram, om studenterna hade förstått, eller om de ville ha mer av det eller om de tyckte att föreläsningarna var för tradiga, ja, och så vidare. Och institutionen som helhet ville ju veta om den här kursen, som helhet, var bra, eller dålig. Eller urusel eller ska vi skippa den eller om vi ska ha mer. Vill ni ha en fortsättning och så. Alltså, det är lite olika. Studenterna ville ju också att vissa saker skulle komma fram. Och då ställde de sina frågor. Så att, man kan säga att det kunde vara tre olika slags värdering eller utvärdering och ibland var de gemensamma. Det kunde ibland vara så att man hade en elevutvärdering och en institutions, och man kunde ha alla tre frågorna i samma utvärdering, alltså. Ja. Och det skedde för hand då, i början, och sen via datorn, så småningom.

Sofia Lindgren: Hur, vad fick ni för respons där i början, när ni hade börjat?

Gunhild Agnér Sigbo: Ja, alltså, vi stannade ju kvar tills vi fick in de här pappren, annars så svarade, man kan säga 20 procent svarade ordentligt.

Sofia Lindgren: Ja.

Gunhild Agnér Sigbo: Och 10 procent satte några kryss eller fyllde i någon liten fråga, så att säga, så här: ”Jag har jag gått kursen, nu är jag färdig, jag vill inte höra mer om det här”, ungefär. Så att det var lite …

Sofia Lindgren: Det var svårt att få någon återkoppling?

Gunhild Agnér Sigbo: Det berodde också på om det bara var våra frågor, men var det deras frågor också, så att det blev lite bättre. Och om man stannade kvar och såg till att få in de här … För man delade ju ofta ut dem på en lektion och sen så stannade man tills det var färdigt.

Sofia Lindgren: Samlade in.

Gunhild Agnér Sigbo: ”Nu så skriver ni här.” Och de var ju då oftast anonyma.

Sofia Lindgren: Ja.

Gunhild Agnér Sigbo: Det fanns ju de som skrev sitt namn i alla fall, men det var anonym utvärdering.

Sofia Lindgren: Ja.

Gunhild Agnér Sigbo: Och det var ju upp och ner, naturligtvis. Ganska mycket upp, faktiskt.

Sofia Lindgren: Det var det?

Gunhild Agnér Sigbo: Ja.

Sofia Lindgren: Ja. Jag tänkte, det här du berättade att det var så stora kullar i början och så att det kanske var svår och få ihop det, så att säga.

Gunhild Agnér Sigbo: Det var det naturligtvis och de tyckte alltid att de skulle ha mer datortid och de skulle ha mer. Alltså, sådant var de mycket missnöjda med. Det är tillgången till maskiner, och varför ska man behöva stansa hålkorten själv, alltså då i början. Men sen, när de slapp detta elände så var det ju då att, ja, de ville som alla ungdomar nu, ville sitta där hela natten. De ville ha maskinen för sig själv, så att säga. Och man hade bara ett begränsat antal, för ganska många. Men sen blev det ju färre och färre på kurserna efterhand som, ja, dels att man utvecklade många olika sorters kurser på institutionen, så det var mycket att välja bland. Sen blev det, på slutet blev det ju mindre populärt, så att säga, alltså därför att arbetsmarknaden, den blev lite, men nu pratar jag om 90-talet.

Sofia Lindgren: Nu går du längre fram.

Gunhild Agnér Sigbo: Ja, längre fram nu, ja. Nu är jag fel, jag är fel ute. Jag är inte på 80-talet nu, där var det väldigt mycket.

Sofia Lindgren: Men 70-talet där också då, när du började?

Gunhild Agnér Sigbo: Ja, det var hemskt mycket folk!

Sofia Lindgren: Ja?

Gunhild Agnér Sigbo: Ja, det var det. Och där var det väldigt bristfälligt med dator-tid och resurser och så. Och det var mycket handarbete, alltså, de satt och fyllde i COBOL-blanketter och så.

Sofia Lindgren: Ja, just det.

Gunhild Agnér Sigbo: Och gjorde flödesplaner, stora som attan, alltså. De fick lämna in sådant ibland istället för att skriva programmet.

Sofia Lindgren: Jaja.

Gunhild Agnér Sigbo: För att man ville ändå ha fram, vad ska jag säga, en viss typ utav logik. Det tyckte man att de skulle visa upp, när programtid och annat inte räckte till. UNIVAC:en var, trots allt, begränsad. Den blev ju dubblerad sen efter ett tag. Så den ökade kapaciteten.

Sofia Lindgren: Mm. Framåt? Var det mot slutet av 70-talet, då eller 80-talet?

Gunhild Agnér Sigbo: Ja! Det kan man väl säga. Ja! Ja, det måste det ha varit, ja. För sen kom de andra och då kom det terminaler också, en viss, en annan typ av terminaler fick vi också då.

Sofia Lindgren: Okej. Så då blev det mer maskintid, så att säga?

Gunhild Agnér Sigbo: Ja.

Sofia Lindgren: Och interaktivitet.

Gunhild Agnér Sigbo: Interaktivitet, ja. Interaktiva språk.

Sofia Lindgren: Ja. Då börjar vi väl komma till någon form av avrundning. Jag tänkte om du, om det är någonting som du känner här, som vi kanske har missat att prata om, är det någonting som du har, så här minnesstarka bitar i det du har gjort, med och bland annat bygga upp utbildningen vid KTH och så där, om det är något större projekt, som du kanske tänker på.

Gunhild Agnér Sigbo: Ja, det har varit många projekt, det har det varit, ja. Det har varit många projekt.

Sofia Lindgren: Eller om det har varit, kanske saker som du tycker att, projekt som inte är så minnesvärda, som inte har gått bra, eller …?

Gunhild Agnér Sigbo: Ja, det har det ju naturligtvis också varit. Men Jag kommer ihåg … Ett projekt som jag tyckte var lite grann obehagligt, men jag tänkte ”jag måste genomföra det”. Vi skulle göra en utvärdering av en metod som var utvecklad på en

annan institution – som också var en datainstitution – men som var mer teknisk. Och den metoden, tyckte jag dessutom att den fanns. Metoden alltså. Det var inget konstigt med den. Och detta skulle jag då försöka berätta alltså. Att ja, han hade uppfunnit hjulet på nytt. Sådana grejer tyckte jag inte om.

Sofia Lindgren: Ja.

Gunhild Agnér Sigbo: Alltså att, men man är ju tvungen. Om man får uppdraget så är man ju tvungen till att göra det. Det var exempel på en så där, men jag slutade där!

Sofia Lindgren: Men oftast har det varit nya saker?

Gunhild Agnér Sigbo: Jo, men, alltså, man hittade lite positiva saker och så, som man liksom petade in.

Sofia Lindgren: Ja?

Gunhild Agnér Sigbo: Ja, men ändå, det är jobbigt, för det är liksom inte riktigt det jag ville syssla med. Jo, har det varit lite upp och ned, hela tiden.

Sofia Lindgren: Men det verkar som att det har funnits ett intresse för den här pedagogiska biten …

Gunhild Agnér Sigbo: Vi ska se här. Nästa projekt, det låg ju efter -85.

Sofia Lindgren: Men du disputerade -84, var det det?

Gunhild Agnér Sigbo: Ja, -85.

Sofia Lindgren: -85, förlåt.

Gunhild Agnér Sigbo: -85, ja. Ja, det är ju också en sådan sak. För på sätt och vis så var det en liknande situation, men jag var ju van redan från KTH. Där fick vi bygga upp kunskapen själva, för där fanns det ingen professor van vid handledning!

Sofia Lindgren: Nej.

Gunhild Agnér Sigbo: I Lund fanns ingen professor alls i vårt ämne från början, men sen tog de dit en professor och sen, ja, sen kunde jag disputera på något annat alltså. Han och jag hade vart kollegor vid KTH! Men hur gör man när man bygger upp en institution från början så att säga? Så kan det gå till! Och sen var jag ju prefekt också, därför att, tyvärr så blev ju Carl-Erik Fröberg, han blev ju sjuk.

Sofia Lindgren: Ja, just det.

Gunhild Agnér Sigbo: Och jag var ställföreträdande, och jag blev ju prefekt under tolv år.

Sofia Lindgren: Det var så länge, ja?

Gunhild Agnér Sigbo: Va?

Sofia Lindgren: Att du blev prefekt under tolv år?

Gunhild Agnér Sigbo: Ja, för alla tre avdelningarna, med de olika pengarna och det.

Sofia Lindgren: Ja, just det. Anita Kollerbaur är ju prefekt i Stockholm, där ju.

Gunhild Agnér Sigbo: Ja. Jo. Vi kom lika långt.

Sofia Lindgren: Så, jag tycker att det är lite roligt att ni båda har lite samma erfarenhet, kanske man kan säga.

Gunhild Agnér Sigbo: Ja det har vi. Ja, och sen försökte jag en gång införa att man skulle arbeta alltså med alla slags programmeringsmodeller, så att säga. Alltså att med såväl funktionell, procedurell som sträng-, objekt- och logikorienterade modeller. Och assembleringsmodeller. Att det spelade liksom ingen roll vad språket hette, bara man arbetade åt de olika hållen. Varje språk ser ju i detalj olika ut på nästan vartenda företag. De har liksom anpassats och så vidare. Mina förslag stötte på väldigt motstånd. Det skulle vara det senaste av varje modellspråk ute. Men det betydde ju då att lärarna fick lära om, och sen fick de lära om, och sen fick lära nytt igen. Istället för att liksom hålla sig till mer grundläggande principer för programmering.

Sofia Lindgren: Att, just det, ha en mer grundlig nivå alltså.

Gunhild Agnér Sigbo: Ja, mer grundläggande grejer. Men det hade de svårt med. Men det var ju också för att de, alltså de här killarna då, som höll på med språken, att de ville ju gärna ha det senaste. Och likadant, studenterna ville också gärna ha det senaste.

Sofia Lindgren: Hur har ni jobbat med den balansen, för det är ganska intressant. Alltså, jag menar just med det här, hur pass långt ner i maskinvaran ska man gå egentligen med det, att om man ska ha objektorienterad programmering, eller det allra senaste? Vad?

Gunhild Agnér Sigbo: Ja, alltså så småningom så blev det ju det som befästs under ett antal, under några år, så att tillexempel Java, det befästes ju till slut, ju. Men innan dess så var det ju Simula till exempel alltså, som i stort sett, samma grund.

Sofia Lindgren: Ja.

Gunhild Agnér Sigbo: Ja. Men, så att där emellan så har det vart lite varianter och så.

Sofia Lindgren: Okej.

Gunhild Agnér Sigbo: Och då ville de ha de här varianterna. Ja, men det var ju alltså, vad ska man säga, ett pedagogiskt projekt, alltså … Det är ju alla de här projekten men de flesta utav dem är efter.

Sofia Lindgren: Efter, det är på 80-talet där?

Gunhild Agnér Sigbo: Ja, efter avhandlingen, så att säga. Likadant det här med att

anordna konferenser och sådant, det är också efter avhandlingen, men det har du väl. Om du vill ha det, så kan du ta det.

Sofia Lindgren: Ja, jag har pappren här.

Gunhild Agnér Sigbo: Nä, men det mesta är alltså …

Sofia Lindgren: Ja. Men, eller ja, du har ju börjat med undervisning och byggt upp det. Och sen så har du gjort ...

Gunhild Agnér Sigbo: Jag har byggt upp, ja, och sen så har jag sett till och få klara mig själv och sen, ja, disputerat och lite sådant och sen så professor, så småningom.

Sofia Lindgren: Ja.

Gunhild Agnér Sigbo: Så att det … Man kan säga att det har varit en lång väg, men hela tiden har den varit kontinuerligt utvecklad.

Sofia Lindgren: Ja? Den är logisk!

Gunhild Agnér Sigbo: Ja. Ja, inifrån, så att säga.

Sofia Lindgren: Mm.

Gunhild Agnér Sigbo: Jag vet inte om det är något speciellt som jag skulle vilja framhålla. Nej …

Sofia Lindgren: Det är ju bara att du hör av dig, om det är något annat som du kommer på, så där, som du tänker att.

Gunhild Agnér Sigbo: Ja, jag kanske kommer på sen när jag får se det här utskrivet.

Sofia Lindgren: Ja, precis. För då kan vi ju göra en liten, ett tillägg. Om det är någonting som, om det är någonting man tänker att …

Gunhild Agnér Sigbo: Då kan jag skriva, så kan vi ta det per telefon, per mejl.

Sofia Lindgren: Per post eller någonting. Det kan ju vara så också att man minns lite fel. Ska vi avsluta här, intervjun då? Ja, men då får jag tacka så mycket! För din tid.

Gunhild Agnér Sigbo: Ja tack själv!

Skriftligt addendum av Gunhild Agnér Sigbo juni 2008: Jag är glad och tacksam över att fått vara med om en så osannolik utveckling från 64 kilobytes i en jätteömtålig stor och dyr datamaskin med lite beräkningar som tillämpning – till två gigabytes i en behändig laptop med massor av tillämpningar, innehåll, nät och möjligheter på gott och ont. Och inte slutar det där inte … Datorn blir ännu hanterligare, billigare och rikare på möjligheter osv. samt i varje människas ägo. Teknisk → ekonomisk→ ny teknik → med bättre ekonomi → … osv.